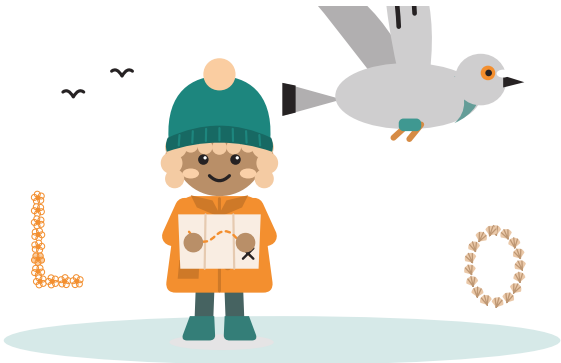
WARIES NAMENKAART

De Namenkaart van Lio

Een avontuur door Nederland,
letter voor letter

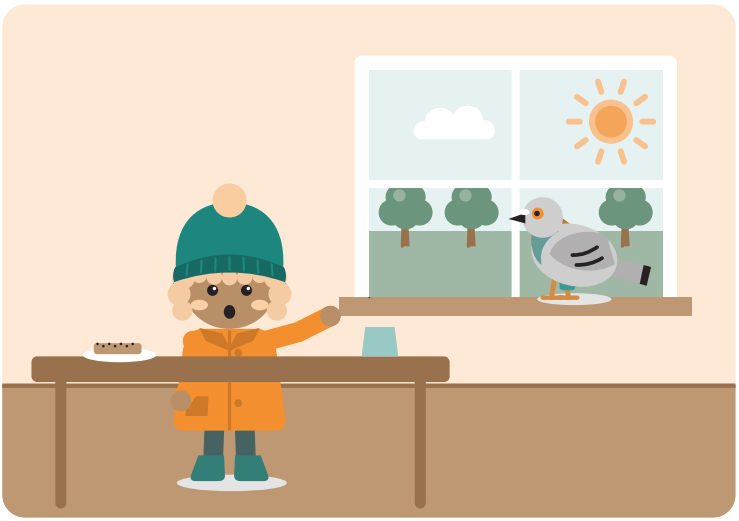

Uitgeverij Waries

Inhoud

	Een duif aan het raam	4
L	L van Landgoed	8
I	I van Imkerij	14
O	O van Oever	20
	De naam van Pluim	25
P	P van Polder	26
L	L van Landtong	31
U	U van Uiterwaarden	36
I	I van Iepenlaan	41
M	M van Molen	46
	Alle letters thuis	51
	Wie kwam je tegen?	56
	Oorkonde	58
	Antwoorden	59

Een duif aan het raam

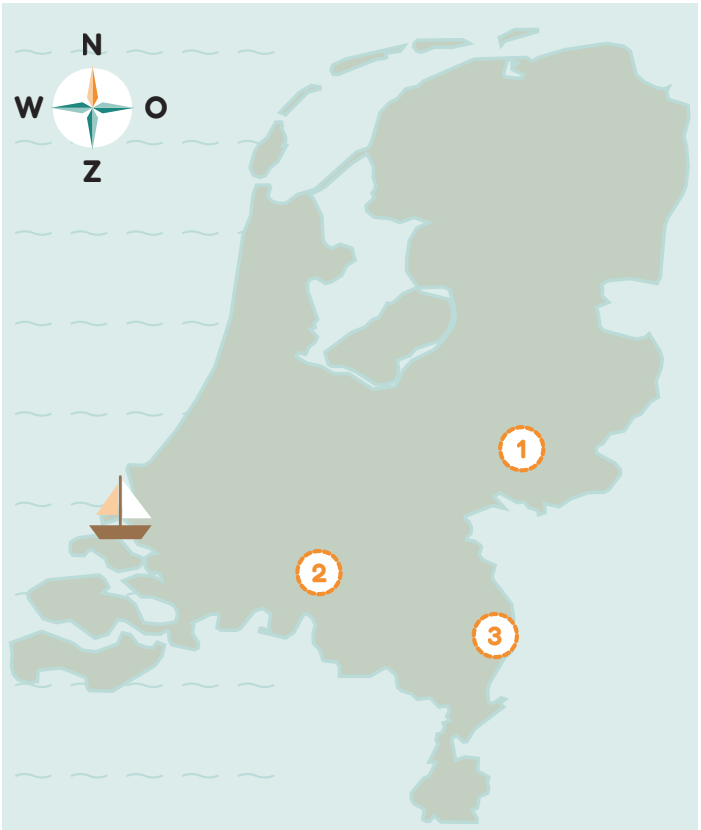
Het was een gewone ochtend. Lio zat aan tafel met een boterham met hagelslag. Toen hoorde hij iets tegen het raam. Tik. Tik-tik. Op de vensterbank stond een duif. Een grijze duif met een glanzend groen nekje en oranje oogjes.

Aan zijn poot zat een klein kokertje. ‘Roekoe,’ zei de duif. ‘Ben jij Lio?’ Lio liet bijna zijn boterham vallen. Een duif die praat! ‘Ja,’ zei Lio. ‘Dat ben ik.’ ‘Gelukkig,’ zei de duif, en hij poetste trots een veertje. ‘Ik ben Pluim. Postduif van de Kaartenmaker.

Ik heb post voor jou.’

De Namenkaart van

L I O

De kaart die Pluim bracht. Elk rondje is een plek waar een letter van jouw naam op je wacht.

L van Landgoed

Ze wandelden over een landgoed. Er stond een groot oud huis, met eromheen een park met lanen, vijvers en reusachtige oude bomen. ‘Vroeger woonde hier één rijke familie,’ zei Pluim. ‘Nu mag iedereen hier wandelen.’ ‘Gelukkig,’ zei Lio. ‘Anders waren wij hier stiekem.’

Op een bankje zat een oude meneer in een boek te lezen. Hij knikte vriendelijk. ‘Goedemiddag,’ zei Lio.

Pluim landde even op de leuning van het bankje. Tegen de stam van een oude beuk liep een vogeltje. Maar het liep niet omhoog, zoals een specht. Het liep naar beneden. Met zijn kop omlaag! ‘Pluim,’ zei Lio. ‘Dat vogeltje loopt verkeerd om!’ ‘Een boomklever,’ zei Pluim. ‘Hij kan dat. Hij loopt met zijn kop naar beneden langs de stam.’

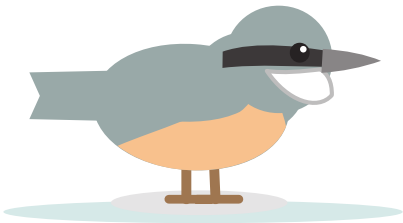
De boomklever had een blauwgrijze rug, een oranje buik en een zwart streepje door zijn oog. Net een klein masker. Hij pikte iets uit de schors. ‘Hij heeft een nestje in een gat in de boom,’ zei Pluim. ‘Is dat gat te groot, dan maakt hij de ingang kleiner met modder.’ ‘Hij metselt zijn eigen voordeur,’ zei Lio. ‘Precies passend,’ zei Pluim. ‘Dan kan er geen grotere vogel naar binnen.’

Lio probeerde ook even met zijn hoofd naar beneden te kijken. ‘Wordt hij niet duizelig?’ ‘Ik word al duizelig als ik naar hem kijk,’ zei Pluim.

Echt waar!

De boomklever

De boomklever kan met zijn kop naar beneden langs een boomstam omlaag lopen. Is het gat van zijn nest te groot, dan maakt hij de ingang kleiner met modder.

Zo groot	12 tot 14,5 centimeter
Eet graag	insecten, zaden en nootjes
Zo herken je hem	blauwgrijze rug, oranje buik en een zwarte oogstreep

Raadsel: wie ben ik?

Ik loop met mijn kop naar beneden langs de boom. Ik heb een zwart streepje door mijn oog. Wie ben ik?

Het antwoord staat op p. 59.

L van Landtong

‘Op naar de L van Pluim!’ zei Lio. Pluim bloosde onder zijn veren. Eén, twee, drie… woesj! Ze stonden op een landtong: een smal stuk land dat ver het water in stak, als een lange tong.

Aan alle kanten zag je water. Aan het eind stonden een paar oude houten palen. ‘Het lijkt wel of het land zijn tong uitsteekt naar de zee,’ zei Lio. Pluim stak ook zijn tong uit.

Dat lukte niet zo goed met een snavel.

Op de hoogste paal zat een grote zwarte vogel. Hij hield zijn vleugels wijd uit, en hij bewoog niet. Net een vlag. Of een zwarte paraplu. ‘Wat doet hij nou?’ vroeg Lio. ‘Een aalscholver,’ zei Pluim. ‘Hij heeft gedoken naar vis. Nu laat hij zijn vleugels drogen in de zon en de wind.’ ‘Maar hij is toch een watervogel?’ vroeg Lio. ‘Dan wordt hij toch niet nat?’ ‘Zijn veren worden wél nat bij het duiken,’ zei Pluim. ‘Daarom gaat hij daarna zo zitten. Als wasgoed aan de lijn.’

De aalscholver draaide zijn kop. Hij had een haakje aan het puntje van zijn snavel en groene ogen. Toen dook er verderop een tweede aalscholver onder water. Lio wachtte. Hij bleef lang weg. Eindelijk kwam hij boven, met een visje dwars in zijn snavel.

Hup, met de kop naar voren naar binnen. ‘Hij slikt hem in één keer door!’ zei Lio. ‘Zonder kauwen.’ ‘Vogels kauwen niet,’ zei Pluim. ‘Dat zou ik ook niet kunnen.’

